

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hænderne og Røsten i Rom og Jerusalem

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 212. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1859_1256-txt-shoot-idm518/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Betænker vi saaledes, at Keiser Augustus i Rom og Jesus Nazareus, Jødernes Konge i Jerusalem, var samtidige, og at, trods den gennemgribende Forskiel mellem Verdens-Keiseren og Kongen, hvis Rige var ikke af denne Verden, disse to, i hele den dannede Verden navnkundige Mænd, dog virkelig var hinandens **Medbejere** til Navn af den store Freds-Fyrste, sommet i Tidens Fylde, med det længe attraaede, savnede og forventede Gyldenaar, og vilde begge tilbedes som den guddommelige Frelser, der maatte selges med uindskrænket Tillid, paa den ny Bane fra Mørket til Lyset, fra Splid til Enighed og til den rolige Nydelse af Livet i hele dets Fylde; naar vi betænker det, og lægger Mærke til Udfaldet, da seer vi klarlig, at Haands-Begrebet paa sit Romeriske Hoihede, som Skriften falder Satans Stol, blev saa dybt beskaftet, som det vel paa Jorden var muligt, af Mund-Begrebet i Jerusalem, med Koriet til sit Hoihede, som Skriften falder Naade-Stolen i Blodet. Medens nemlig Verdens-Keiseren i Rom paa sin Dødsbeng maatte nøies med den Trost at have spillet sin Rolle i det store Skuespil, udmærket, da havde Jødernes Konge i den anden Verden sit Paradis at dele selv med en bødferdig Kæver, og hvor hoit man end vilde skatte Oplysningen, Freden, Velstanden og Bionydelsen i Keiser Augustus' saakaldte gyldne Tid, saa blev det dog lige vist, at for Menneske-Livet har der aldrig været en sørgeligere Tid end den, der ubvirkede sig under Tilbedelsen af Keiser August, under den Oplysning, der sorguede ham, og

under den Tingenes Orden, som han grundede paa Næve-Retten, medens man, paa den anden Side, hvor lidt man end troede paa Christi Oplyndelse og Himmelfart og paa den Helligaands Udgydelse over hans Apostler med glødende Tunger, ei kan misfienke, at under Christi Tilbedelse, som Guds-Ordet, der blev skied, under den Oplysning, der var i hans Mand, og under den Tingenes Orden, som han grundede, opblomstrede Menneske-Livet i den adleste, lyseste og gladeligste Skikkelse; som det nogenstunde, siden Synden og Døden kom til Verden, har haft under Solen, saa vi siger med Rette, at Forskiellen mellem Tid's-Fylde, Gyldenaaret, Freden og Oplysningen, i Jerusalem og i Rom er Forskiel mellem det Uagte og det Uagte, det Sande og det Falske, Virkeligheden og Skindet.

At nu Romerne meget let kunde komme til at bylde den falske Oplysning, der vil bortforklare baade Guds evige Liv og hele det Menneske-Liv, der forudsætter dette evige Liv og attraaer Deelagtighed deri, og vil forklare hele Verden og Dyr-Livet, selv i den menneskelige Skikkelse med Selv-Bevidsthed, Mund og Mæle, af Haandværks-Begrebet, aldeles haandværksmæssig (mekanisk), det maae vi forsaavidt kalde naturligt, som det saakaldte Romer-Folk, efter sin egen Bestivelse, fra sin Tid's-Fodsel til sin Tid's-Fylde, fra sin spæde Barndom gennem hele sin Ungdom og Manddom, havde, saavidt muligt, ført et selv-floget Kævdyr-Liv og udrettet alt deres Stovværk med Hænderne, og derved havt Lykke til at indtage baade Ægypten, Karthago og Grækenland, ja hvad

